

DK

Dünya
Edebiyat
Roman

JEONG YOU
JEONG

İYİ

EVLAT

Çeviren: S. Göksel Türközü

Jeong You Jeong, 1966'da Hampyeong'da doğdu. Hemşirelik okuluna gitti ve beş yıl hemşire olarak, dokuz yıl da sağlık işleri dairesinde çalıştı. Hayatı boyunca yazar olmak istedi ve 35 yaşındayken mesleğini bırakarak yazmaya odaklandı. İlk romanı, Güney Kore'nin prestijli Segye Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü. *İyi Evlat* ise ABD'de çoksatar listelerine girdi. Romanlarından ikisi filme uyarlandı.

İyi Evlat

İYİ EVLAT

Orijinal adı: Conęe Givon

© 2016, Jeong You Jeong

Yazan: Jeong You Jeong

Korece aslından çeviren: S. Göksele Türközü

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Haziran 2021 / ISBN 978-605-09-8538-2

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Kitap uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İyi Evlat

Jeong You Jeong

Çeviren: S. Göksel Türközü

Öndeyiş

Güneş, gümüşi parıldıyordu. Mayıs ayındaki ırmak geçidine benzeyen göğün altında bulut kümeleri su gibi akıyordu. Katolik kilisesinin iç avlusunu kuşatan ispirya çiçeklerinin arasında serçeler ötüyordu. Ağabeyimle birlikte vaftiz isimlerimizin yazıldığı mumları elimize alıp gül ağacı ile süslü kemerli kapıdan geçtik. İlahi korosunun kutlama şarkısına adımlarımızla eşlik ederek avludaki haçın altında hazırlanan sunağa doğru yan yana ilerledik.

Sevgili İsa.

Bütün hayatımı çok güzelleştiriyor.

Sevginin elleriyle.

Bütün hayatımı çok güzelleştiriyor.

Beyaz vaftiz entarisi giymiş kırmızı şapkalı erkek çocuklarla, ispirya çiçeği ile süslenmiş taç takmış beyaz elbiseli kız çocukları çiftler halinde ağabeyimle benim peşimizden geliyordu. Sunağın önünde ayakta duran başrahip ve yardımcısı, gelmemizi bekliyorlardı. Kutsanmış bir gündü. Katoliklikte kutsal ay olarak kabul edilen “Meryem Ana ayı”nın son pazar günüydü. Kilisenin iç avlusunda vaftiz töreninin yapıldığı sabahtı ve ilk *Missa* ayininin başladığı andı. 9 yaşındaki ağabeyim ve 8 yaşındaki benle birlikte toplam 24 çocuk bu törenin başkahramanlarıydık.

Törene katılanlar oturdukları yerden ayağa kalkarak arkaya dönmüş, gelişimizi izliyordu. Ağabeyimle ikimizin vaftiz babası olan dedem, en ön sırada bize bakarak gülümsüyordu. Annem ve babamın bakışları vaftiz töreninde başkahramanların lideri olan ağabeyimin adımlarını tek tek takip ediyordu. Arada bir annem bana bakıyordu ama ne kadar heyecanlandığımı, elimdeki mumun ateşinin ne kadar titrediğini fark edememişti. Bakışları zaten gayet ilgisizce bana yöneliyor ve hemen ardından ağabeyime dönüyordu.

Önceki günden beri biraz rahatsızdım. Tuhaf şekilde üşüyordum, başım ağrıyordu ve sabaha kadar kâbus görmüştüm. Sabahleyin boğazım o kadar şişmişti ki bir yudum su bile içmekte zorlanmıştım. Kiliseye giderken arabada ateşim çıkmaya başlamıştı. Kronik rahatsızlığım bademcik iltihabının belirtilerine benziyordu ama anneme söylemedim. Açıkçası çaresizce sağlam bir ifade takınmak için gayret gösteriyordum. Yani hastalandığım fark edilirse bir kazancım olmazdı. Zira anladıkları an, annem zorla arabayı döndürerek doğru hastaneye giderdi. Ondan sonra olacakları, defalarca yaşadığım tecrübelerimden gayet iyi tahmin edebiliyordum. Ya kanımı alırlar, ya göğüs röntgeni çekerler, ya iğne vururlar. En kötü durumda saatlerce, içinde ateş düşürücü olan serumu takmak zorunda kalırdım. Vaftiz töreni, ben olsam da olmasam da planlandığı gibi devam ederdi. Bu da benim bir sene daha din dersi alıp bir sonraki vaftiz törenine katılmak zorunda kalmam anlamına gelirdi. Ayrıca din dersi alma, İncil'i deftere yazarak okuma, sabah erkenden yapılan ibadetlere katılma ve neticede sınava girme gibi altı ay sürecek zorlu yolculuğa yeniden başlamak demektir. Bununla kalsa iyi. Zar zor elde ettiğim, grup lideri ağabeyimin eşi olma görevini de başka birine devretmek zorunda kalırdım. Hedefime çok az kalmıştı ve zor aşamalarını geçirerek ağabeyimle aynı seviyede sınavdan başarılı olmuşken, bu kadar basit bir bademcik iltihabına mı pabuç bırakacaktım yani.

Olağandışı belirtiler, tören alanına girmemizden hemen sonra ortaya çıkmaya başladı. Birkaç adım atamadan aniden bir üşüme geldi ve daha yolu yarılamaadan bütün vücudum titremeye başladı. Sunağa üç dört adım kala bacaklarımın dermanı kesildi. Sağa sola yalpalayıp uzun entarinin eteğine bastığımdan sanki hemen düşecekmişim gibi belim büküldü. Eğer ağabeyim hızlıca dirseğimden tutmasaydı, belki de alnımı yere küt diye çarparak düşerdim.

“Neyin var?”

Ağabeyim sadece dudağını hareket ettirerek sessizce sordu. Cevap vermek yerine doğrulup yürümeye devam ettim. Derken bakışlarım ailemin olduğu tarafa yöneldi. Şaşkınlıkla açılmış gözlerle annem beni izliyordu. Ağabeyimin sordugunu gözleriyle soruyordu. Neyin var?

Ben bakışlarımı aşağı indirerek kafamı sağa sola salladım. “Anneciğim, mutlaka ilk kutsal ekmekle şarabı almak zorunda değilsin diye söz verersen, şu an hemen yere yığılmak istiyorum” diyemezdım zaten. Demem mümkün olsaydı bile geç kalmıştım. Çünkü biz çoktan sunağın önüne kadar gelmiştik. Başrahip bize doğru elini uzattı. İlk önce ağabeyim mumu uzattı.

“Yumin HAN, Mikail.”

Başrahip, ağabeyimin verdiği mumu alıp sunağın altına koydu. Ben de mumu uzattım.

“Yucin HAN, Noel.”

Başrahip, titreyen elimi avcuyla sarmaladıktan sonra mumu aldı. Bakışları gözlerimi kontrol ediyordu. Tıpkı bir şeyden korkan bir köpek yavrusunu teselli eden bakışlarla. Sakin ol oğlum, gerilmene gerek yok.

Yanaklarım sanki iğne batırılıyor gibi acıyor, cildim iki ucundan çekiliyor gibiydi. Ben arkamı dönerek belirlenen yere gidip ağabeyimin yanında durdum. Ardından ikinci çift başrahibe mumlarını uzattı. Sonrasında on çiftin daha ay-

nı şeyi yapmasını beklemek beni çıldırtacak kadar sıkıcı ve uzundu. Ayın son derece yavaş ilerliyordu. Yazın tam ortasında sımsıcak güneşin altında sekiz şeritli otobandan geçen bir kurbağa yavrusu gibiydim. Biraz ilerleyip arkama bakınca aynı yer, biraz ilerleyip arkama baksam da aynı yer. Serçe ötüşleri bir uzaklaşıyor bir kulağımın dibine geliyordu ve bu defalarca devam etti.

“Musa Peygamber halka dedi ki: ‘Sizler benim bu sözümü yüreğinize ve zihninize kazıyın ve elinize nişane olarak bağlayıp alnınıza levha olarak yapıştırın...’”

Birden kafamı kaldırıp baktığımda başkahramanların “aile temsilcisi” olan babam, kürsüye çıkmış İncil’den 1. Okuma’yı okuyordu. Normalde ağır ve tok çıkan sesi bu sefer sık sık titriyor ve çatlıyordu. Geniş ve gösterişli omuzları tıpkı bir robot gibi gerilmişti. Yanağında kalan tıraş izi, sanki morarmış gibi duruyordu. Ben başımı çevirip koridorun karşısındaki aile sıralarına baktım. Annem de sanki sürekli bana bakıyormuş gibi hemen bakışıma karşılık verdi. Tek kelime etsem, anında koşarak yanıma gelecek gibi bir ifadesi vardı. Az önce düşeyazmamın sebebinin sakarlıktan değil de, durumumun iyi olmadığından kaynaklandığını fark etmiş gibiydi. Belki de yanaklarım başımdaki şapka gibi kızarmıştı. Yahut bosbol entarinin içinde tir tir titreyen bedenimi herkesten önce fark etmişti.

“Ey cemaat, bakın ben bugün sizin önünüze hem kutsanmayı hem de laneti sunuyorum. Ben... size emrediyorum ki...”

Kutsal kitabı okuyan babamın sesi kulağımda tık tık kesiliyordu. Hafızam da bir gidip bir geliyordu. Zaman bile kopuk kopuk, kayboluyordu. Serçenin sesi sırtımın arkasından hızlıca uzaklaştı.

“Ne yapıyorsun? Uyuyor musun yoksa?”

Ağabeyimin sesiyle kendime geldim. Gözlerimi açınca,

elinde kutsal ekmek ve şarap kadehiyle sunağın önünde duran başrahip ile yardımcısını gördüm. Tam ayağa kalkıp ilerlemem gerektiğini düşünürken bir baktım ki zaten oraya gelmişim. Başrahabin eli, kurumuş bir dal gibi siyah, uzun ve bükülmüştü. Parmaklarının ucunda da şaraba bandırılmış kutsal ekmek dolunay gibi asılıydı.

“İsa Peygamber’in bedeni.”

Âmin. Ağabeyim dilini uzatıp kutsal ekmeği aldı. Ben de başımı kaldırdım fakat ağzım açılmadı. Boğazım alev alev yanıyordu. Hem derim hem gözlerim tutuşmuş gibiydi. Görüş açımda bulanık bir toz bulutu girdap oluşturdu ve nesnelere acayip şekilde değişti. İsa Peygamber’in çarmıha gerildiği haç tersine döndü, sunak başımın üzerine havalandı ve iç avluyu kaplayan ispirya çiçekleri bile sırf kemikten ibaret insan parmakları gibi göründü. Ayaklarımın yavaşça yukarı doğru havalandığını hissettim. Sonunda bu dünya tersine dönmüştü. Hâkim olamadığım bedenim hızla yere yığıldı.

“Yucin!!”

Annemin attığı keskin çığlık, delik açarcasına sersemlemiş kafamın içinde çınladı.

“Gözlerini aç Yucin! Aç gözünü!”

Kapalı gözkapaklarımı zorla kaldırdım. İncecik açılan gözlerimin önünde korkudan kireç kesilmiş annemin yüzü vardı.

“Yucin, bir yerin ağrıyor mu?”

Ben annemin kollarında, sunağın önünde uzanmış yatıyordum. Yaşadığı şokla annemin kocaman açılan gözbebekleri, yüzümün üzerinde titriyordu. Üşüyorum, demek istemiştim ama dudaklarımı hareket ettiremiyordum.

“Güneş mi çarptı acaba? Ambulans çağıralım mı?”

Kaya gibi iri ve siyah bir gölge, başımın üzerine yaklaşarak endişeli sesle sordu. Arkasından ışık vurduğu için yüzünü göremedim ama babam olduğunu düşündüm. Annem “Hemen!” diye bağırdığına göre kesinlikle babam olmalıydı.

Onun yanında duran incecik gölge ise herhalde ağabeyimdi. Ağabeyimin omuzlarının arkasından görünen siyah bulutlar ovada yakılmış ateş gibi hızla yayılıyordu. Çok uzaklardan serçenin cik cik ötüşü duyuluyordu. Kararmaya başlayan gökyüzünün ortasında güneş kıpkırmızı yanıyordu.

Karanlığın içinden çağrı

Kan kokusu beni uyandırdı. Yalnız burnumun değil, sanki bütün bedenimin soğurduğu bir koku. Titreşim borusundan geçen bir sesmişçesine içimde sürekli yankılanarak büyüyen bir kokuydu. Gözlerimin önünde ise acayip çizimler ge-
çip gitmekteydi. Sokak lambasının sisin içinde uzayan puslu sarı ışığı, ayağımın altında girdap oluşturarak akan nehir, yağmurdan ıslanmış yolun üstünde yuvarlanan koyu kırmızı şemsiye, rüzgârda kanat çırpın, naylon inşaat alanı perdesi... Başımın üzerinde bir yerlerde telaffuzu anlaşılmayan bir adamın şarkısı çalmaktaydı.

Yağmur altındaki unutulmaz kadın
O kadını unutamıyorum...

Neler olduğunu idrak etmem öyle uzun sürmedi. Neler olacağını tahmin etmek için dâhiyane bir hayal gücü de gerekmezdi. Bu, gerçek değildi. Elbette bir rüyadan artakalan bir hayal de değildi. Beynimin vücuduma yolladığı bir işaretti. Hareket etme, uzan ve öyle kal. Çünkü artık cezanı çekmelisin. Nöbet önleyici ilacı kafana göre kesmenin cezasını...

“İlacı kesmek”, çölden farklı olmayan hayatıma kendi iradesiyle düşen bir yağmurdu. Her defasında böyle olmasa da, yağmurun bedeli olarak nöbet denilen fırtınanın ceremesini çekmelisin. Şu an idrakine vardığım bu oluşumlar, fırtınanın

yaklaştığını bildiren habercilerdi. “Nöbet belirtileri” şeklinde ifade edilen karman çorman göz aldanmaları.

Fırtınadan kaçabileceğim liman tarzı bir şey yok. Varışı beklemek dışında yapabileceğim bir şey de. Fırtına vakitle-ri kasvetli anlardır ve savunmasız halde derin bir karanlı-ğın içine düşerim. Bugüne kadarki tecrübelerime baktığımda aşamaları dahi hatırlayamıyorum. Bilincim kendiliğinden açılana kadar upuzun, derin bir uykuya dalarım. Nöbetin her bir aşaması amelelikten farksızdır. Basit ve şiddetli olması açısından. Güç tüketimi ve yorgunluk da cabası. Sonucu tah-min edilerek yenilen bir halt dersek kendim edip kendim bu-luyorum. Bu sonuca razı gelip de tekrar tekrar aynı şekilde hareket etmem ise bağımlılık.

İlaç bağımlılarının büyük çoğunluğu halüsinasyonlardan kaçayım diye ilaç kullanır. Bende ise tam tersi. Halüsinasyon görme niyetindeysen ilacı kesmelisin. Kestikten bir süre son-ra büyüdü kapılar ardına kadar açılır ve ilacın yan etkisi olan baş ağrısı ve kulak çınlamaları yok olur. Beş duyu organı da neredeyse meme uçlarımı kopartacak kadar hassaslaşır. Ko-ku alma duyusu bir köpeğinki gibi keskinleşir. Baş ise hiç ol-madığı kadar hızlı döner. Düşünmek yerine hislerle dünya-yı okur ve kendi yaşamına kendinin hükmettiğini hisseder, herkes gözüne kolay lokma görünür. İnsanları kontrol edebi-lirim...

Elbet ufacak bir şikâyetim var. Annemle teyzemin şimdi-ye kadar benim “kolay lokma” bölgeme girmemiş olmaları. Hayatım, bu iki kadının yere serip oturduğu bir minderden farklı değil. Nefes almamı engelleyen o kıçlarını kaldırmaları talebim ise yerine ulaşmıyor. Eğer nöbet geçirdiğimi annem görseydi, belki de şöyle bir olay gerçekleşirdi.

Kendime gelir gelmez annem beni tutar ve teyzeme götü-rür. Hem aile hekimimiz, hem meşhur akıl hastalıkları uz-manı hem de “İstikbal Çocuk Hastanesi” başhekimini teyzem,

gözümün içine bakıp benden anlamlı bir şeyler duyana kadar nazik bir ses tonu ile teker teker sorar. Niye ilacı kestiri? Dürüstçe söylersen yardımcı olabilirim. Dürüst ol. “Dürüstlük” benim iyi yönüm değil. Elde etmek istediğim bir değer de değil. Benim sevdiğim pratiklik ve elbette ona uygun cevabı vereceğim. Nasıl olduysa ilacı içmeyi unuttum, unuttuktan bir sonraki gün yine unuttum, hazır unutmuşken şimdiye kadar hep unuttum işte. Öylece oturduğu yerden dünyayı kurtaran teyzem, “Bağımlılık yapan ilaca son verilmesi” gerektiğine kanaat getirir. Komutan annem ise her gün her öğün gözünün önünde ilacını iç diye emreder. O geçmişi, “keyfimin yerinde olduğu birkaç gün”ün bedelinin nasıl bir şey olduğunu tekrar tekrar gözden geçirtir. Bu haltı yediğim sürece asla onun kanatlarından kurtulamayacağımı kafamın içine sokar. “Yucin.”

Ansızın, gözlerimi açmadan önce işittiğim annemin sesi aklıma geldi. Rüyamın içinde esen bir rüzgâr gibi alçak olmasına rağmen bileğimden tutarmışçasına net bir çağrıydı. Uyanık olduğum şu anda anneme dair bir iz bile saptayamıyorum. Etraf öylesine sessiz ki neredeyse kulağım sağır olacak. Odanın karanlık olduğuna bakılırsa sanırım daha gün ağarmamış. Saat henüz 5.30 olmadıysa, annem muhtemelen uyuyordur. Eğer öyleyse kendini önceden belli eden nöbet, annemden habersiz başlayıp bitmiş olabilir. Tam da dün gece olduğu gibi.

Gece yarısı civarı olduğunu hatırlıyorum. Dalgakıranın oradaki yaya geçidinin civarında derin derin nefes almakta olduğumu. Gundo Ada Parkı içinde Samanyolu Gözlem Kulesi’ne kadar tam gaz koşmuş ve geri dönmekteydim. Genelde söylendiği şekliyle “Ani Hareket Rahatsızlığı”, kendi tarzımda söyleyecek olursam, enerji fazlalığından kaslarım arabanın motoru gibi her harekete geçtiğinde evden fırlayarak çıkmama sebep olan “kudurma” idi. Dün gece gibi, bazen

gece yarısında da koştuğum kısma “kudurmak” nitelemesini yapsam yeridir.

Gece yarısı dalgakıran yolu hep olduğu gibi bomboştu. Ya-ya geçidinin yanındaki “Yong Hoddog” (içi şekerli bazlama) dükkânı da kapanmıştı. Dalgakıranın altındaki iskele karanlığa gömülmüş, uçak pistine benzeyen altı şeritli caddeyi ise yoğun sis kaplamıştı. Deniz kıyısındaki bir şehrin kış gecesine yakışır şekilde rüzgâr sert ve keskindi. Yaz ortasında olmadığımız halde sağanağa yakın yağmur yağıyordu. İlla bir tanımlama yapmak gerekirse “kötü” denilecek bir havaydı ama bedenim güneş ışığına binmiş hava kadar hafifti. Eve pır pır uçarak gidebilirim diye düşünecek kadar keyfim yerindeydi. Rüzgârla gelen kan kokusu da olmasaydı mükemmel olacaktı gerçi.

Hem deniz hem de demir hissi veren bir yanık kokusuydu. Yüze vuran rüzgâr gibi doğrudan gelen bir kokuydu. Şimdi ki kadar şiddetli olmasa da nöbet uyarı sinyali olarak yeterli seviyedeydi. Karşıda duran, son Ansan otobüsünden inen kadına doğru gelmekteydi. Şemsiyesini açıp rüzgârı arkasına alarak penguen gibi, paytak paytak. Gerçeği söylemek gerekirse eve kadar uçarak gitmeliydim. Hiç tanımadığım bir kadına kavrulmuş ahtapot gibi yerde kıvranışımı göstermek istemiyordum.

Bundan sonra bende film koptu. Odama girer girmez kıyafetlerimi dahi çıkarmadan yatağa yattığımı tahmin edebilirim. Muhtemelen hayatımın üçüncü nöbetini geçirip horlaya horlaya uyumuşumdur. Bundan önceki nöbetten farkı ise, uyanır uyanmaz ikinci nöbetin haberli gelmesiydi. Kokunun yoğunluğu ve durumu da bundan öncekinden farklı bir boyuttaydı. Dumanın içinde yatmak gibi, cildim iğne batırır-casına acıyor, burnum acıdan yanıyor, kafam dumanlanıyordu. Tekrar gelecek nöbetin her zamankinden daha da şiddetli olacağını tahmin ettiren belirtilerdi.

**Kan kokusu beni uyandırdı. Başımın
üzerinde bir yerlerde bir şarkı çalıyordu.
Neler olduğunu idrak etmem uzun
sürmedi. Bu, gerçek değildi.
Elbette bir rüyadan geriye kalan
bir hayal de değildi.**

Yirmi beşinci kattaki dairede, ağabeyi Hecin'in telefonuyla uyanan Yucin, önceki geceyi hatırlamaya çalıştı. Annesiyle ne konuşmuştu? Hecin ne zaman dönecekti? Burnuna gelen koku gerçek miydi? Yoksa yine çocukluğundan beri geçirdiği bildik nöbetlerden birinin habercisi miydi?

İyi Evlat, Güney Kore'nin uluslararası alanda öne çıkan yazarlarından Jeong You Jeong'dan edebiyat ile gerilimi ustalıkla harmanlayan bir roman.

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 40

Şerhler no: 11443

ISBN 978-605-09-8538-2

9 786050 985382

Doğan
Kitap